

Његова Екселенција Владимир Давидовић

Владимир Давидовић јединствена је личност српског културног простора, нешто слично као што је некада био чувени Жика Стојковић, врсни карловачки ђак из чувене плејаде међу којима су и Дејан Медаковић, Борислав Михајловић - Михиз... Зашто га поредимо са Жиком Стојковићем? Зато што је био снажна интелектуална појава која је своју функцију вршила из сенке помажући и усмеравајући значајне пројекте из културне и историјске баштине српског народа. „Његова Екселенција“, како је волео да ословљава своје пријатеље, рођен је 1955. године у Смедереву, а преминуо 2020. године у Београду. Дипломирао је на Правном факултету, а своју службу и радни век провео је у неколико министарстава на најодговорнијим функцијама. Највише је, по његовим речима, учинио на функцији управника послова у Српској академији наука и уметности, и то у новијем добу, најтежем периоду трајања САНУ-а, 90-тих година 20. века када је на њеном челу био академик Дејан Медаковић. Поред своје професије правника био је јединствен и страстан читалац, љубитељ и сакупљач књига, уредио је и приредио више научних радова и већ заборављених књига из богате српске баштине.

Својевремено је, онако из сенке, како је то само могла „Његова Екселенција“, успео да наговори групу истомишљеника, те је сакупио новац и из библиотеке у Даблину купио скенирано Никољско јеванђеље, једно од засигурно ремек-дела српске средњовековне уметности које је као део опљачканог српског националног блага у Првом светском рату успео на овакав начин да га врати у Србију. Потом је одштампао стотинак луксузних фототипија и поклонио их библиотекама и манастирима, затим је као управник послова САНУ успео да откупи део Дечанске хрисовуље, редовно је поклањао на стотине и хиљаде књига разним библиотекама.

Захваљујући великом и искреном пријатељству са академиком Дејаном Медаковићем, а својим правним сазнањима, успео да се рехабилитује академик Радослав Грујић кога су послератне комунистичке власти прогласиле злочинцем и то само зато што је ризикујући сопствени живот, из усташких канци, извукао и спасао, уз помоћ једног немачког официра, мошти Св. кнеза Лазара, цара Уроша и деспота Стефана Штиљановића. Његова је заслуга што су уређени и објављени, у чак осам томова, дела академика Дејана Медаковића, вредно сведочанство нашег времена и трајања савремене српске и политичке историје.

Као велики ерудита и зналац не само да је од заборава спасао и подсетио нас, истомом, на размере културног геноцида који прати српски народ кроз векове, такво је и дело која је изазвала велику пажњу јавности **„Потрага за украденом историјом“** која говори о аустријској-немачкој (германској) пљачки српских архива и библиотека, посебно је значајан за српску културну историју, а може се рећи и европску, где је Давидовић приредио већ заборављени извештај под насловом **„Тајна информација о снази и стању кинеске државе“** који је руској царевини написао и поднео славни Србин из Херцеговине гроф Сава Владиславић Рагузински, иначе незванични оснивач руске тајне службе. Са „Његовом Екселенцијом“ имао сам прилику да се више упознам и спријатељим приликом боравка српске делегације у Санкт Петербургу где смо у Шлиселбург у 2011. године свечано открили споменик грофу Сави Владиславићу Рагузинском, рад сремскокарловачког вајара Ђорђа Лазића - Ћапше, и од тада па до његове смрти, били смо у сталном контакту размењујући идеје и знања.

Руку на срце, морам истаћи, да је права реткост срести таквог патриоту и образованог зналаца српске прошлости, али и прошлости српског народа у контексту европске историје. „Његова Екселенција“ био је мудар и племенит човек, препун идеја за очување српских културних институција, манастира и цркава, и на сваки начин обнављање традиције и српских културних добара. Његовом изненадном смрћу нестала су и значајна сазнања о овим темама за које је данас питање да ли ћемо доћи до ових тајни које је „Његова Екселенција“ однела са собом у гроб, а било је потребно само разумевања према овом изузетном човеку и можда нешто мало државног новца, да се ови вредни и важни пројекти уз његову помоћ, и љубав према српском роду лагано остваре на ползу српском народу.

У Сремским Карловцима,

26.10. 2022. године

др Жарко Димић